

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/529/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713202457
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5713202457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej, sudcov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: R. F., nar. X.X.XXXX, bytom W. č. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov č. 5, zastúpený advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom N., Dr. Q. č. XX, o zaplatenie 1.771,46 Eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/145/2013-52 zo dňa 10. septembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 8C/145/2013-52 zo dňa 10. septembra 2013 potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania vo výške 89,14 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet advokáta JUDr. Andreja Cifru.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa s poukazom na § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka. Odporcovi náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli. Zároveň týmto rozsudkom uložil navrhovateľovi podľa § 142 ods. 1 O.s.p. povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 491,34 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet JUDr. Andreja Cifru, advokáta.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal prvostupňový súd na spotrebiteľský charakter zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom, ako aj na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom, na ktorú musel prihliadať. Okresný súd mal preukázané, že odporca dňa 2.9.2012 uznal dlh voči navrhovateľovi. Dohodu o uznaní dlhu považoval okresný súd v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú, pretože odporovala dobrým mravom. Poukázal na to, že táto dohoda bola vyhotovená vo formulári vopred pripravenom navrhovateľom, pričom odporca nemal možnosť ovplyvniť jej obsah a jej účelom bolo predĺženie premlčacej doby. Podpisom takejto dohody si odporca ako spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a privodilo mu to značnú ujmu, čo je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Postup navrhovateľa pri uzatváraní predmetnej dohody považoval prvostupňový súd za nekalú obchodnú praktiku podľa § 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a preto nemohol poskytnúť ochranu uplatnenému právu.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že sa návrhu vyhovie, alebo toto rozhodnutie zrušíť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že odporca dňa 2.9.2012 podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, na základe ktorej uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky č. 7036621 uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. vo výške 1.771,46 Eur s príslušenstvom, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok. Predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a príslub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. Právnym následkom uznania dlhu, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Podľa názoru odvolateľa, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiťelnej domnienky, že dlh v čase uznania trval, to zn. ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Odporca potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, preto tu nastali účinky predpokladané v § 558 Občianskeho zákonníka, a to že záväzok uznaný odporcom čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Odporca si bol vedomý svojho záväzku, preto ho aj uznal, čo bolo aj v jeho záujme, pretože po splatení dlhu nebude figurovať v databázach neplatičov. Dohoda o uznaní dlhu neobsahovala žiadne zložité právne formulácie, nebola tak rozsiahla, aby sa s ňou nemohol odporca riadne oboznámiť, navyše ju podpísal vo svojom bydlisku. Odvolateľ mal za to, že postupom okresného súdu došlo k neprimeranej ochrane spotrebiteľa a porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania. Konanie odporcu nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Na podporu uvedenej argumentácie odvolateľ poukázal na rozhodnutia rôznych krajských súdov. Odvolateľ tiež nesúhlasí s tým, aby mal nahradiť trovy konania vedľajšieho účastníka. Mal za to, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Vedľajší účastník má členov, ktorí majú právnické vzdelanie, navyše môže využívať podporu zo strany ministerstva. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Vedľajší účastník viaceré podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Podľa názoru navrhovateľa je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné prihliadať na ich účelnosť, na podporu čoho poukázal na konkrétne rozhodnutia slovenských súdov.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že v danom prípade došlo medzi účastníkmi k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, pričom pri otázke premlčania bolo potrebné vychádzať z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nie Obchodného zákonníka. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára navrhovateľ v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom v postavení spotrebiteľa. Navrhovateľ bol pri uzatváraní spomínanej dohody v postavení dodávateľa, a preto ju musel okresný súd podrobiť kontrole v zmysle § 153 ods. 3 O.s.p. pri náležitej aplikácii spotrebiteľských predpisov. Predložená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil dodávateľ pre spotrebiteľa a spotrebiteľ nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a

dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Predĺženie premlčacej doby na základe uznania dlhu umožnilo navrhovateľovi účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva (zmluvné úroky, zákonné úroky, sankcie a pod.) v dôsledku plynutia času a následnú kvantifikáciu príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojej žalobe označuje za súčasť uplatnenej istiny, čo prináša možnosť podstatného zvýšenia trov súdneho konania. Takéto predĺženie tiež spôsobuje, že väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke a stráca tak aj teoretickú možnosť brániť sa napr. preukázaním splnenia resp. čiastočného splnenia dlhu poukazovaním na neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky dodávateľa. Vedľajší účastník tiež zdôraznil, že spotrebiteľské zmluvy takmer vždy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a navrhovateľ tak vo formulárových dohodách o uznaní dlhu necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul. Dohoda o uznaní dlhu sa navyše predkladá spotrebiteľom pod zámkou uzavretia splátkového kalendára. Poukazoval na nátlakové a manipulačné praktiky navrhovateľa, ako aj na skutočnosť, že podpis na dohode o uznaní dlhu nemusí byť pravým podpisom. V niektorých dohodách, ako je tomu aj v tomto prípade, sa dokonca neuvádza ani výška splátky ako esenciálna náležitosť dohody o splátkach. Dohoda o uznaní dlhu ako právny úkon je pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitost', rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva neplatná. Na podporu svojej argumentácie vedľajší účastník poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Navrhovateľ pri uzatváraní formulárovej „dohody“ zjavne ignoruje a porušuje predpisy spotrebiteľského práva, a pokiaľ sa aj pokúša za každú cenu dať svojmu protiprávnemu konaniu plášťik vo forme uznania práva, resp. dohody o uznaní dlhu, je to iba snaha o zahmlievanie skutočnej podstaty, pretože pod týmto plášťikom sa nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Pokiaľ ide o navrhovateľom namietaný výrok o náhrade trov konania, vedľajší účastník zdôraznil, že činnosť a zastupovanie spotrebiteľského združenia nie je o získavaní finančného prospechu v podobe náhrady trov právneho zastúpenia, ale o hodnotovej orientácii a osobnom nasadení zainteresovaných, ktorí pracujú neraz bez odmeny, resp. dotujú činnosť združenia z vlastných prostriedkov. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo v súdnom konaní vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. V doplnení vyjadrenia vedľajší účastník prezentoval podrobnú argumentáciu vo vzťahu k potrebe aplikácie Občianskeho zákonníka na posudzovanú vec, nie Obchodného zákonníka.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Účelom zavedenia úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku bola harmonizácia slovenského zmluvného práva s úpravou ochrany spotrebiteľa v EÚ. Zmyslom nielen národnej, ale aj nadnárodnej úpravy spotrebiteľského práva je dosiahnuť vyrovnanie faktického nerovného postavenia spotrebiteľa s profesionálnym dodávateľom s ohľadom na okolnosti, pri ktorých dochádza k uzatváraniu zmlúv, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho a jeho lepšiu znalosť práva a jednoduchšiu dostupnosť právnych služieb, ako i vzhľadom na možnosť zo strany podnikateľa určovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom úpravy

spotrebiteľského práva je teda faktické vyrovnanie uvedenej nerovnosti postavenia spotrebiteľa a podnikateľa ako profesionála, a to aj za predpokladu obmedzenia autonómie vôle zmluvných strán.

Nepochybne zmluva o pôžičke, ktorá bola uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom, má spotrebiteľský charakter. Platná právna úprava v čase uzavretia zmluvy umožňuje vyvodiť právny záver, že zmluva o poskytnutí rýchlej pôžičky bola zmluvou typovou, teda spotrebiteľskou. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva uzavretá podľa Občianskeho, ale aj Obchodného zákonníka, ako aj podľa ktoréhokoľvek iného zákona, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzaviera vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, keď súčasne je zrejmé, že zmluvnou stranou na jednej strane je dodávateľ (právny predchodca navrhovateľa - banka) s poukazom na predmet jeho podnikania a na strane druhej spotrebiteľ (odporca), ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. I napriek tomu, že následne došlo k postúpeniu pohľadávky, ani dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 2.9.2012, nestráca charakter spotrebiteľskej zmluvy. Ustanovenia spotrebiteľského práva treba totiž aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon uznania dlhu. Odvolací súd nespochybňuje, že uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku je inštitútom legálnym a zákonom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento charakter nestráca, ani keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu. V súdnej veci však treba prihliadnuť na spôsob, akým tento úkon dlžníka - spotrebiteľa vznikol. Pokiaľ by bol prejavom slobodnej vôle spotrebiteľa, tak napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa, by súd jeho platnosť nemohol namietat'. V súdnej veci to však bol práve navrhovateľ (ako subjekt práva znalý), ktorý inicioval uzavretie dohody a dal odporcovi podpísať ním vopred pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre neho zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku. Z obsahu dohody je zjavné, že cieľom navrhovateľa bolo zabezpečiť si výhodnú právnu pozíciu pri vymáhaní dlhu, a nie ústretový prístup k spotrebiteľovi, keďže formulárové ustanovenia týkajúce sa splátok dlhu ostali nevyplnené.

Pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

V uvedených súvislostiach preto ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než k akému dospel prvostupňový súd. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa totiž jedná o formulárovú dohodu, ktorou si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Samotný text dohody o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku je pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva, neplatná a tak nemôže požívať právnu ochranu.

Pokiaľ ide o námietky odvolateľa týkajúce sa vzťahu ustanovení § 110 ods. 1 veta druhá a § 558 Občianskeho zákonníka, tieto nemali žiadnu spojitosť s obsahom napadnutého rozhodnutia, keďže okresný súd založil svoje rozhodnutie na neplatnosti spomínanej dohody o uznaní dlhu, nie na argumentácii súvisiacej s aplikáciou ustanovení o uznaní dlhu, resp. záväzku a vedomosti, či nevedomosti spotrebiteľa o tom, či dlh je premlčaný.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách vedľajšieho účastníka, k tomu krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že oprávnenie právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vystupovať v konaní ako vedľajší účastník vyplýva z výslovného znenia § 93 ods. 2 O.s.p.. Je zjavné, že vstup takejto osoby do konania je v princípe motivovaný snahou aktívne presadzovať práva spotrebiteľa s cieľom zabezpečiť čo najširšiu ochranu spotrebiteľských záujmov. Z obsahu ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva,

že postavenie spotrebiteľského združenia v konaní ako účastníka je podmienené tým, že ochrana spotrebiteľa je hlavnou náplňou jeho činnosti, alebo je táto osoba uvedená v zozname oprávnených osôb vedenom Európskou komisiou. Aktuálna právna úprava umožňujúca združeniu na ochranu spotrebiteľa vystupovať v civilnom procese bola prijatá do nášho právneho poriadku s cieľom presadiť záujmy spotrebiteľa. Pokiaľ takéto združenie vzniklo s deklarovateľným cieľom chrániť spotrebiteľské práva a následne na tomto princípe vstúpilo do konania, je zjavné, že malo v zmysle právnej úpravy disponovať špecifickými odbornými vedomosťami, ktoré by boli spôsobilé zabezpečiť kvalifikovaný postup v konaní. Uvedený záver však neznamená, že pri zohľadnení účelnosti uplatnených trov konania, tieto súd združeniu na ochranu spotrebiteľa neprizná. V danom prípade zabezpečil vedľajší účastník kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa vznesením námietky premlčania, ako aj podrobnou argumentáciou vo vzťahu k nekalým praktikám navrhovateľa súvisiacimi s uzatváraním dohôd o uznaní záväzku. Z tohto dôvodu považoval odvolací súd uplatnené trovy konania za opodstatnené, na ktorých úhrade by sa mal podieľať navrhovateľ.

O trovách odvolacieho rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 (v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní nebol navrhovateľ úspešný, odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, resp. mu žiadne nevznikli, preto mu táto náhrada nebola priznaná. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka, tento si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v spojitosti s podaním vyjadrenia k odvolaniu, ktoré mu odvolací súd priznal v celkovej sume 89,14 Eur (vyjadrenie k odvolaniu 81,33 Eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., režijný paušál 7,81 Eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.